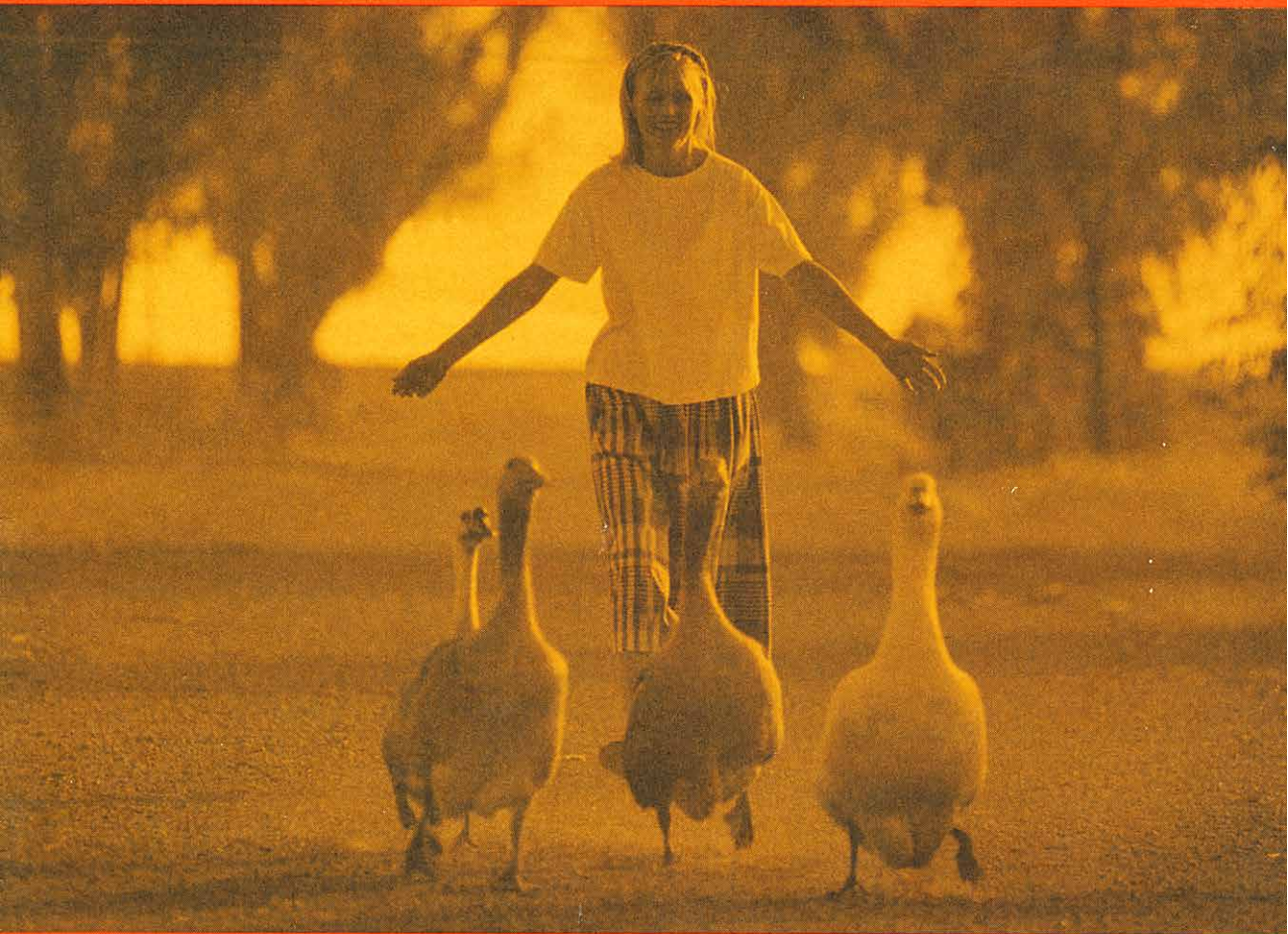

Byahornet

ÅRGÅNG 57 1998 4

Elna Olsson

RODDTUR PÅ BÖRRINGESJÖN

En varm sommarsöndag på trettioalet kom vår storebror Karl körande på sin nyförvärvade motorcykel. Den var visserligen mycket begagnad men den var i alla fall ett strå vassare än den vanliga cykeln som fordrade att man trampade hela tiden annars vägrade den att fungera. Och skulle man då köra lång väg som det ofta blev på landet var det skönt att bara gasa på och åka.

Han parkerade motorcykeln på kullerstensgården framför vårt vitkalkade gamla korsvirkeshus som mors farfar hade ägt en gång i tiden. Fast då var det rusthåll med fler längor. Nu fanns det endast två uthus, ett för gris och höns och ett för kol, ved och redskap. Den huggna veden kastades upp på uthusloftet där den låg torrt. Far fick därigenom större utrymme för sin hyvelbänk och den gamla hörnhyllan där han förvarade sina verktyg. Motorcykeln fyllde upp halva gårdsplanen. Och den riktigt skuggade därinne i det redan skumma köket. Mor tittade ut genom köksfönstret, hon log och lyfte välkomnande handen till hälsning. Sedan kom hon och far ut på gårdsplanen och granskade med beundrande blickar äldste sonens senaste förvärv. När vi alla stod där runt omkring den orangefärgade maskinen och lät ögonen se sig mätta på det nyinköpta åket, sa far: "Den är

fin!" "Ja", sa Karl, "och jag tänkte att jag och ungarna kunde åka upp till Börningesjön och ro i dag, för handlarens i Ugg-larp har lovat låna ut sin båt".

Vi barn blev eld och lågor. En korg med saft och bullar gjordes i ordning och sändagskläderna kom fort på. Dagen till ära fick jag lov att ta mina svarta lackskor på. De stod på mors symaskinstrampa och väntade, väl insmorda med grädde för att inte spricka av alla ansträngningar som de blev utsatta för.

Sedan bar det iväg. Vår lillebror fick sitta på bönpallen och hålla sig fast i Karls kavajskört. Men Karl körde inte fortare än vi andra kunde gå raskt vid sidan om och samtidigt hålla ett vakande öga på minstingen. Fordonet puttrade så hemtrevligt och vi tyckte att avgaserna luktade rikemansparfym. De hade nyhetens behag med sig. Då för tiden var den lukten inte så flitigt förekommande, för hästarna spred vanligtvis en naturlig stallukt omkring sig, vilket var mindre skadligt, naturligtvis. Men man tänkte inte i de banorna då av en förklarlig anledning.

Efter ungefär en timmes traskande i det vita, torra vägdammets var vi framme. Handlarens hus låg vackert inbäddat i skogsbrynet i närheten av sjön. Den grönmålade ekan låg och guppade fast förankrad i en påle vid bryggan.

Karl gick bort till handlarens och talade om att vi kommit. När han kom tillbaka, sa han till oss att ta av oss strumpor och skor för det var alltid vått i båten så att det gick över skokanterna. Det fanns en ösa i båten om det skulle behövas, så beredskapen var god. Det var med spänning vi klev i ekan som gungade hit och dit innan alla kommit på plats.

Den grönmålade lössades från pålen och Karl satte sig vid årorna, sedan stötte han ut båten med hjälp av den ena åran. Bror - mellanbrodern - tog hand om ösan, som visade vara till ovärderlig nytta för båten läckte mer och mer. Bror öste som en galning men det var omöjligt att pumpa läns. Så när vi konnit en hundra meter ut var vi nödsakade att vända och den efterlängttade båtresan på den vackra Börringesjön tog ett hastigt slut. När båten var nära bryggan kunde vi vada iland. Karl band fast ekan vid pålen igen och gick sedan upp mot handlarens där handlarfrun kom honom till mötes och hon beklagade det inträffade för hon trodde inte att ekan skulle läcka så mycket. Hon visste att det var lite otätt men handlaren hade inte haft tid att laga sprickorna. "Nästa gång ni vill låna båten lovar jag att den ska hålla sig flytande", sa hon. Karl och handlarens kände varandra väl och brukade göra varandra små tjänster så därav kom det sig att Karl fått låna båten.

Men helt utan nöje blev vi inte den dagen ändå, för vi dukade upp vår matsäckskorg i gröngräset i skogsbrynet. Där satt vi och festade och skrattade åt vår snöpliga sjöresa som kunde ha slutat värre. Vi skattade oss lyckliga att vi inte hade drunknat. På vägen hem mötte vi byns fotograf som hade varit och fotograferat hemma hos baron Stjärnblad på

godset i Markiehage. å tyckte Karl att en sådan händelserik söndag måste vi föreviga. Så han haffade fotografen och vi ställde upp oss i en rad med parken till Alholmens gård som bakgrund. Fotografen ställde upp kameran på ett stativ med långa ben. Själv stack han huvudet under det svarta skynket som dolde kameran. Sedan hördes hans dova röst under skynket."Pass på, för nu kommer den lilla fågeln!" Och så var det klippt. Några statarbarn stod i en klunga. Med halvöppna munnar och hängande hakor följde de intresserat med när motorsällskapet gav sig iväg på den smala allévägen som går fram till stora Landsvägen (den heter Landsvägen) som går mellan Malmö och Ystad. Även vi skulle fortsätta på samma väg, skillnaden var bara den att vi vek av mot söder.

Vi kom lagom hem till kvällsmaten som stod framdukad på det stora slagbordet i köket. Och för hungriga äventyrare smakade det bra med stekt potatis, grönsaltat, stekt fläsk och vändstekta ägg. Men det sura, grova brödet som far köpt av statare på lilla Markie gods, det hade vi kunnat vara förutan. Brödet var så surt att käkarna låste sig och man fick nästan bända upp dem för att kunna fortsätta och tugga. En fördel hade det, tyckte far, det väldigt drygt. Men när mor skar sista skivan då visste vi att det skulle dröja innan det sura brödet kom på bordet igen.

När Karl omsider gav sig iväg, stod vi alla på gårdsplanen och vinkade. Nu gasade han på för fullt och försvann snart ur sikte. Men avgaslukten dröjde sig kvar ännu en stund. Till sist uppslukades den av syrenbuskens starkt parfymerade sommardoft och från ängen hördes vipornas säregna rop tona ut i sommarkvällen.